

Bosna i Hercegovina
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj: 01 0 K 000194 13 K 2
Bihać, 13.12.2018.godine

Rješenjem Vrhovnog suda F BiH broj 01 0 K 000194
19 Kž 2 od 03.09.2019. godine određeno je održavanje
pretresa pred tim sudom kao drugostepenim.
Pravosnažnom presudom Vrhovnog suda F BiH broj
01 0 K 000194 19 Kžk od 15.04.2021. godine prvostepena
presuda preinačena i optuženi Šabančević Almir je
oslobođen od optužbe.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudija Hodžić Fikreta kao predsjednika vijeća, sudije Rekić-Midžić Edite kao člana vijeća, te sudija porotnika Koričić Muje, Koričić Edina i Mujagić Asime, sa zapisničarem Husarević Fatimom, u krivičnom predmetu protiv optuženog Šabančević Almira, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, postupajući po optužnici Višeg javnog tužilaštva u Bihaću broj Kt-51/96 od 01.10.1996.godine, koja je činjenično izmijenjena na glavnom pretresu održanom dana 09.04.2012.godine, nakon glavnog i javnog pretresa održanog dana 13.12.2018.godine u prisutnosti zamjenika glavnog kantonalnog tužioca Mesić Jasmina, optuženog i njegova branioca po službenoj dužnosti, advokata Bajramović Alage, dana 13.12.2018.godine donio je i javno objavio slijedeću

P R E S U D U

1. Pravomoćna presuda Kantonalnog suda u Bihaću broj K:12/97-RZ od 05.05.1997.godine, koja je preinačena presudom Vrhovnog suda F BiH broj Kž:337/97 od 10.03.1998.godine, u cjelosti se stavlja van snage.

2. Optuženi ŠABANČEVIĆ ALMIR zv. „Kliker“ sin H., i majke Dž. rođene A., rođen 01.10.1974.godine u G.L., općina C. gdje i prebiva, oženjen, otac jednog djeteta, pismen sa završenih 8 razreda OŠ, nezaposlen, poljoprivrednik, slabog imovnog stanja, ..., državljanin ..., vojsku nije služio, neosuđivan, brani se sa slobode

K R I V J E

Što je:

Kršeci pravila Međunarodnog prava sadržana u III Ženevskoj konvenciji o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.augusta 1949.godine za vrijeme oružanog sukoba u Republici Bosni i Hercegovini, između 5. Korpusa Armije R BiH i vojske tzv.

Narodne odbrane APZB, kao pripadnik vojske tzv. Narodne odbrane APZB, postupao protivno članu 3. stav 1. tačka a) navedene konvencije tako što je:

Dana 19.jula 1995.godine u jutarnjim satima u naselju J. općina V.K., zajedno sa drugim pripadnicima jedinice „J.“ koji su bili u sastavu vojske tzv. APZB zarobili 6 pripadnika 5.Korpusa Armije R BiH, među kojima su bili M.S.,M.S.1, D.N., J.Z., a zatim iste zajedno sa drugim pripadnicima svoje jedinice fizički zlostavljao tukući ih šakama, nogama, kundakom i cijevi od automatske puške po raznim dijelovima tijela a potom u namjeri da liši života zarobljenika D.N., uhvatio za rukav, izdvojio iz vrste u kojoj su stajali zarobljeni pripadnici 5. Korpusa te iz automatske puške cal. 7,62 mm u istog ispucao nekoliko metaka od kojih povreda je D.N. preminuo na licu mjesta.

Dakle, kao pripadnik vojske tzv.Narodne odbrane APZB, kršeći pravila Međunarodnog prava za vrijeme rata u R BiH, skupa sa drugim licima nečovječno postupao prema ratnim zarobljenicima i izvršio ubistvo jednog ratnog zarobljenika.

Čime je počinio krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ, pa se primjenom istog zakonskog propisa i uz primjenu odredaba člana 4., 5. i 41. stav 1. toga Zakona

O S U Đ U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 6 (ŠEST) GODINA I 6 (ŠEST) MJESECI.

U smislu člana 50. stav 1. preuzetog KZ SFRJ u izrečenu kaznu zatvora optuženom se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru i na izdržavanju kazne zatvora počev od 29.03.1996.godine do 23.10.2002.godine.

U smislu člana 101. stav 2. ranijeg ZKP-a porodica ubijenog D.N. sa imovinskoopravnim zahtjevom upućuje se na parnični postupak.

U smislu člana 91. stav 4. ranijeg ZKP-a optuženi se oslobađa plaćanja troškova krivičnog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Više javno tužilaštvo u Bihaću pod brojem Kt-51/96 dana 01.10.1996.godine podiglo je optužnicu protiv Šabančević Almira, stavljajući mu na teret izvršenje krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ. Na pretresu održanom dana 09.04.2012.godine, u skladu sa do tada izvedenim dokazima tužilac je izvršio izmjenu činjeničnog opisa optužnice, dok je ostao kod iste pravne kvalifikacije.

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj K-12/97-RZ od 05.05.1997.godine koja je preinačena presudom Vrhovnog suda F BiH broj Kž: 337/97 od 10.03.1998.godine Šabančević Almir oglašen je krivim i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina, a zbog krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ.

Kantonalno tužilaštvo USK-a Bihać pod brojem Kt-51/96 dana 16.04.2002.godine podnijelo je ovom sudu zahtjev za ponavljanje krivičnog postupka, postupajući prije svega po Odluci Doma za ljudska prava za BiH broj CH/99/1505 od 05.03.2002.godine, kojom je naređeno Federaciji BiH da obnovi suđenje optuženom Šabančević Almiru, a rješenjem ovog suda broj KV-58/02 od 07.05.2002.godine dopušteno je ponavljanje krivičnog postupka u korist tada osuđenog Šabančević Almira i odlučeno je da se odredi novi pretres.

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj K-3/02-RZ od 23.10.2002.godine optuženi Šabančević Almir temeljem odredbe člana 345. tačka 3. ranijeg ZKP-a a usljed nedostatka dokaza oslobođen je od optužbe da bi počinio utuženo krivično djelo a rješenjem Vrhovnog suda F BiH broj Kž-152/03 od 24.02.2004.godine uvažena je žalba tužioca i predmet je vraćen ovom sudu na ponovno suđenje.

Presudom ovog suda broj K-1/04-RZ od 28.06.2004.godine optuženi Šabančević Almir temeljem odredbe člana 345. tačka 3. ranijeg ZKP-a a usljed nedostatka dokaza oslobođen je od optužbe a rješenjem Vrhovnog suda F BiH broj Kž-416/04 od 15.02.2005.godine uvažena je žalba tužioca, ukinuta je presuda ovog suda i predmet vraćen na ponovno suđenje pred potpuno izmjenjenim vijećem.

Presudom ovog suda broj 01 0 K 000194 05 K od 23.04.2012.godine, optuženi Šabančević Almir oglašen je krivim zbog krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ te je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) godina, a rješenjem Vrhovnog suda F BiH broj 01 0 K 000194 12 Kž od 20.12.2012.godine uvažena je žalba branioca optuženog, ukinuta je presuda ovog suda i predmet je vraćen na ponovno suđenje.

U dokaznom postupku optuženi je iznio svoju odbranu a u svojstvu svjedoka saslušani su M.S. i M.S.1.. U smislu člana 328. stav 2. ranijeg ZKP-a a na saglasan prijedlog stranaka i branioca, pročitani su iskazi svjedoka koje su oni davali u ranijim fazama postupka i to iskaza oštećenog D.H. u svojstvu svjedoka, iskazi svjedoka: K.S., O.S., P.S., P.R., N.I., K.J., P.Š., P.E., K.A., K.S.1, K.M. i O.S., pročitana je izvještaj komande 517. oslobodilačke brigade broj 04/48-1-38 od 13.08.1995.godine o poginulim borcima, pročitano je mišljenje tužioca Međunarodnog suda za ratne zločine u Hagu, pročitana je odluka Doma za ljudska prava za BiH, u dijelu koji se odnosi na optuženog Šabančević Almira, broj CH/99/1505 od 05.03.2002.godine, izvršen je uvid u spis Općinskog suda u Bihaću broj K 256/05 u predmetu toga suda protiv M.S., izvršen je uvid u medicinsku dokumentaciju o zdravstvenom stanju optuženog te u izvod iz kaznene evidencije za optuženog.

Pored navedenih dokaza na prijedlog optužbe u spis su kao dokaz uvedeni, Odluka o proglašenju ratnog stanja koja je objavljena u Službenom listu SR BiH broj 7/92 i Odluka o ukidanju ratnog stanja objavljena u Službenom listu SR BiH broj 50/95. Na prijedlog odbrane u spis je kao dokaz uvedena medicinska dokumentacija o zdravstvenom stanju optuženog i to otpusno pismo Kantonalne bolnice dr. Irfan Ljubijankić, odjel kirurgija broj 9485 od 28.06.2013.godine, otpusno pismo broj 10221, od 14.07.2013.godine, otpusno pismo iste ustanove od 17.09.2012.godine, kao i zapisnik o ispitivanju svjedoka M.S. kojeg je u svojstvu osumnjičenog dao dana 03.06.2005.godine u Kantonalnom tužilaštvu.

U skladu sa rješenjem ovog suda sa glavnog pretresa održanog dana 02.04.2012.godine, iz spisa je izdvojena fotodokumentacija ubistva D.N. od 04.04.1996.godine i crtež lica mjesta sačinjen od strane ovlaštenih službenih lica CSB Bihać, na kojima je optuženi demonstrirao kako i na koji način su zarobljeni pripadnici 5.Korpusa te kako je ubijen zarobljeni D.N.. Praktično se radilo o rekonstrukciji događaja koja je urađena prije pokretanja krivičnog postupka, bez zahtjeva tužioca, bez odluke istražnog sudije i bez njihovog prisustva, a što je u suprotnosti sa odredbama člana 147 i 234. ranijeg ZKP-a. Dakle, radi se o dokazima koji su pribavljeni na nezakonit način i na kojima se ne može zasnivati sudska odluka.

Kada je u pitanju odluka Doma za ljudska prava za Bosnu i Hercegovinu broj CH/99/1505 od 08.03.2002.godine u dijelu koji se odnosi na optuženog Šabančević Almira, u tački 14 te odluke zaključeno je da odbijanje zahtjeva optuženog za saslušanje svjedoka i pokazivanje fotografija rekonstrukcije zločina u suđenju protiv optuženog, predstavlja povredu njegovog prava na pravično suđenje koje je zagantovano članom 6. (1) Evropske konvencije o ljudskim pravima, a prekršen je i član II Sporazuma o ljudskim pravima. Imajući u vidu odluku Doma kojim je utvrđeno da je optuženi dok je bio u pritvoru u policiji od 29.03.1996.godine do 06.04.1996.godine, bio izložen nehumanom i ponižavajućem postupku, na što se ukazuje i u rješenju Vrhovnog suda F BiH broj 01 0 K 000194 12 od 20.12.2012.godine, kada je u pitanju ocjena dokaza naglašava se da je ovaj sud zbog povreda procesnog zakona kao nezakonite dokaze iz spisa izdvojio fotodokumentaciju ubistva D.N. i crtež lica mjesta od 04.04.1996.godine, koju su sačinili ovlaštena službena lica CSB Bihać, o čemu su već dati razlozi. U vezi nehumanog postupanja prema optuženom u policiji, ovom prilikom ističe se da je optuženi i u fazi istrage i na glavnim pretresima iznosio svoju odbranu, da je uvijek negirao krivicu, tako da niti to nehumano postupanje u policiji, ni u kom slučaju nije uticalo na stav optuženog i njegovu odbranu u pogledu inkriminiranog događaja. O razlikama u iskazima svjedoka M.S. i M.S.1, kao i drugih svjedoka ovaj sud će se naknadno očitovati i dati kritički osvrt, s tim da se naglašava da su tokom dokaznog postupka usvojeni svi prijedlozi odbrane za izvođenje dokaza i saslušanje svjedoka, osim za Đ.Dž. koji je nedostupan sudu.

Kada je u pitanju saslušanje Đ.Dž. u svojstvu svjedoka, imajući u vidu odluku Doma za ljudska prava i upute iz rješenja Vrhovnog suda F BiH, broj 01 0 K 000194 12 Kž od 20.12.2012.godine, ovaj sud je putem MUP-a USK-a, Ministarstva pravde BiH, Ministarstva sigurnosti-Odjel Interpola i drugih nadležnih institucija pokušao utvrditi prebivalište-boravište imenovanog, ali se prisustvo Đ.Dž. na pretresu radi njegovog saslušanja nije uspjelo obezbjediti. Odbrana optuženog inzistirala je da se Đ.Dž. sasluša u

svojstvu svjedoka, ali je istovremeno podnijela i Apelaciju pred Ustavnim sudom BiH, koja se vodi pod brojem AP 6162/18, zbog dužine trajanja postupka. Međutim, ovaj sud smatra da je na osnovu svih provedenih dokaza činjenično stanje dovoljno raspravljeno i na pravilan način utvrđeno, tako da je i bez saslušanja Đ.Dž., za kojeg optuženi tvrdi da je on lišio života ratnog zarobljenika D.N., ovaj sud bio u situaciji da donese pravilnu i zakonitu odluku. Stoga je odbijen prijedlog odbrane optuženog da se u svojstvu svjedoka sasluša Đ.Dž..

Nakon provedenog dokaznog postupka, cijeneći svaki dokaz ponaosob i u njihovoj međusobnoj povezanosti, kako to i nalaže odredba člana 342. stav 2. ranijeg ZKP-a, ovaj sud utvrdio je činjenično stanje kao u izreci ove presude.

Prije svega ovaj sud smatra utvrđenim da je dana 19.07.1995.godine, kada su učinjene radnje za koje je optuženi Šabančević Almir oglašen krivim, na teritoriji Bosne i Hercegovine bilo proglašeno ratno stanje, da je vođen oružani sukob između pripadnika 5.Korpusa Armije R BiH i pripadnika vojske Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna (APZB), da je optuženi bio pripadnik jedinice „J.“ u sastavu vojske „APZB“, da je dana 19.07.1995. godine učestvovao u borbenim akcijama u naselju J., općina V.K., da je u toj akciji zarobljeno nekoliko pripadnika 5.Korpusa Armije BiH među kojima su bili i M.S., M.S.1, D.N.i J.Z., da su nakon zarobljavanja zarobljeni pripadnici 5.Korpusa fizički zlostavljani te da je zarobljeni D.N. lišen života. Nadalje, nije sporno da je svaka od strana u sukobu bila dužna da primjenjuje odredbe Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.augusta 1949.godine, iz kojih proizilazi da se prema osobama koje ne sudjeluju neposredno u neprijateljstvima, podrazumjevajući tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje, da se sa istima treba postupati čovječno, da su zabranjeni postupci nanošenja povreda vezanih za život i tjelesni integritet, te da su zabranjene sve vrste ubistava i slično.

Da je u Bosni i Hercegovini u inkriminirano vrijeme trajao rat, utvrđeno je prije svega temeljem Odluke o proglašenju neposredne ratne opasnosti predsjedništva R BiH od 08.04.1992.godine, koja je odmah stupila na snagu a objavljena je u „Službenom listu R BiH“ broj 1/92, kao i temeljem Odluke o proglašenju ratnog stanja predsjedništva R BiH od 20.07.1992.godine, koja je objavljena u „Službenom listu S R BiH“ broj 7/92. Treba naglasiti da je notorna je činjenica da je u mjesecu septembru 1993.godine donijeta Odluka o formiranju APZB. Kada su u pitanju borbene akcije između pripadnika 5.Korpusa i vojske APZB, zarobljavanje pripadnika 5.Korpusa, fizičko maltretiranje zarobljenih i lišavanje života D.N. i J.Z., ove činjenice utvrđene su na osnovu iskaza saslušanih svjedoka M.S., M.S.1, koji su kao pripadnici 5.Korpusa zarobljeni te iskaza K.S., P.E. i K.A., pripadnika vojske APZB. Saslušani svjedoci su se u pogledu vojne akcije, načina, vremena i mjesta zarobljavanja te činjenice oko odlaganja naoružanja pripadnika 5.Korpusa i sticanja svojstva ratnih zarobljenika krajnje određeno izjašnjavali. Okolnosti koje su vezane za borbena dejstva između pripadnika 5.Korpusa Armije R BiH i vojske APZB, činjenice da je optuženi bio pripadnik jedinice „J.“ vojske APZB, načina zarobljavanja pripadnika 5.Korpusa, fizičkog zlostavljanja te činjenice da su dva ratna zarobljenika lišena života, niti odbrana optuženog nije osporavala.

Uvidom u akt tužioca Međunarodnog suda za bivšu Jugoslaviju u Hagu broj INV /1809/t/CS/GB/sf (363) od 10.03.2007.godine, utvrđeno je da je tužilac mišljenja da u dokumentima koji su dostavljeni ima dovoljno dokaza prema međunarodnim standardima za osnovanu sumnju da je optuženi Šabančević Almir počinio ozbiljno kršenje međunarodnog humanitarnog prava, te je tužilac navedeni slučaj svrstao u kategoriju „A“, prema standardnim oznakama.

Sud nije prihvatio prigovor branioca iznesen u završnoj riječi da optužba nije prezentirala dokaze o načinu nastanka i smrti nastradalog D.N., a naročito materijalne dokaze o mjestu događaja, očevicima, vremenu događaja, jer nedostaje zapisnik o uviđaju ili rekonstrukciji, da nije izveden dokaz o pregledu leša stradalog ili obdukciji, te da zbog svega toga nije moguće objektivno provjeriti iskaze svjedoka o uzroku smrti, načinu povređivanja, vrsti vatrenog oružja, položaju žrtve i napadača te broja ispaljenih zrna.

Ovaj sud se već izjasnio iz kojih razloga je iz spisa izdvojio materijalne dokaze optužbe i to fotodokumentaciju i crtež lica mjesta, koji na određen način predstavljaju rekonstrukciju događaja u kojoj je učestvovao optuženi. Međutim, i bez tih dokaza sud smatra da je na osnovu svih provedenih dokaza sa sigurnošću utvrđen uzrok smrti D.N., način njegovog povređivanja, vrsta oružja iz kojeg je pucano te položaj žrtve i optuženog kao napadača.

Uvidom u izvještaj komande 517.oslobodilačke brigade 5.Korpusa Armije BiH, broj 04/48 -1-38 od 13.08.1995.godine utvrđeno je da je D.N. bio pripadnik 517.Oslobodilačke brigade, na dužnosti četnog starješine, da je poginuo dana 19.07.1995.godine u rejonu J. te da je tijelo ubijenog pronađeno dana 11.08.1995.godine, prilikom ulaska jedinica 5.Korpusa u V.K.. Dakle, iz ovog izvještaja proizilazi da je mrtvo tijelo D.N. pronađeno nakon što su pripadnici 5.Korpusa oslobodili V.K., i to 20-tak dana nakon inkriminiranog događaja, da su i dalje trajala borbena dejstva, da je bilo više smrtno stradalih, pa je očito to jedan od razloga zašto nije rađena obdukcija.

Oštećeni D.H. u svom iskazu u svojstvu svjedoka naveo je da je za ubistvo svoga sina N. saznao od M. H.. On mu je rekao da je bio prisutan kada je njegov sin ubijen. Leš njegovog sina iskopali su u selu D., potom su ga prenijeli na groblje H. u B., gdje je sahranjen 11.08.1995.godine. Vidio je svog sina i procjenjuje da je pogođen rafalom. Kako je tijelo vađeno iz zemlje, ne može se izjasniti da li je pogođen s prijeda ili straga.

Svjedoci M.S. i M.S.1, kao zarobljeni pripadnici 5.Korpusa i K.S., pripadnik vojske APZB, koji je učestvovao u zarobljavanju, svojim iskazima koje je ovaj sud prihvatio kao vjerodostojne, praktično su na istovjetan način opisali da su zarobljeni pripadnici 5.Korpusa bili poredani uza zid, leđima okrenutim prema zidu te da je u jednom trenutku optuženi uhvatio D.N. za rukav, povukao ga prema sebi i iz automatske puške ispucao u N. rafal u predjelu stomaka i grudnog koša, pucajući odozdo prema gore, da je N. pao i ostao ležati mrtav. Stoji činjenica da su ovi svjedoci u daljoj fazi postupka u više navrata davali iskaz, da su u njihovim iskazima postojale razlike u pogledu osobe koja je pucala, o čemu će se ovaj sud posebno referirati. Međutim, u iskazima ovih svjedoka nije postojala razlika u pogledu načina kako je D.N. lišen života.

I optuženi je u svojoj odbrani potvrdio iskaze navedenih svjedoka u pogledu uzroka smrti D.N., vrste oružja, položaja oštećenog i napadača, s tim da je naveo da je počinilac ubistva pripadnik njegove jedinice Đ.Dž.. Tako je optuženi naveo da su zarobljeni pripadnici 5.Korpusa bili postrojeni uza zid, da je u jednom momentu Đ.Dž. povukao jednog zarobljenika za prsa od zida prema sebi, da je iz automatske puške ispucao jedan kratki rafal od 6-7 metaka, da je pucao iz jedne ruke odozdo prema gore, te da je poslije u policiji saznao da se ubijeni zvao N..

Imajući u vidu koncept odbrane optuženog, osim navedenog prigovora koji je branilac istakao u završnoj riječi, sporno je da li je optuženi fizički zlostavljao zarobljene pripadnike 5.Korpusa Armije R BiH među kojima su bili i M.S.,M.S.1, D.N., J.Z., na način kako je to navedeno u optužnici, tukući ih šakama, nogama, kundakom i cijevi od automatske puške po raznim dijelovima tijela, a sporno je i to da li je optuženi u namjeri da liši života D.N., istog uhvatio za rukav, izdvojio iz vrste u kojoj su stajali zarobljeni pripadnici 5.Korpusa te iz automatske puške cal 7,62 mm u istog ispucao nekoliko metaka, od kojih povreda je D.N. preminuo na licu mjesta. Iako provedeni dokazi ukazuju da je nakon zarobljavanja, lišen života i pripadnik 5.Korpusa J.Z., sud se nije posebno bavio ovom činjenicom jer ona nije niti bila predmet optužbe.

Optuženi Šabančević Almir i u fazi istrage i tokom dokaznog postupka na održanim glavnim pretresima, aktivno je učestvovao te je u više navrata davao iskaze.

U svom iskazu datom u fazi istrage dana 06.04.1996.godine optuženi je negirao izvršenje krivičnog djela istakavši da je ubistvo počinio Đ.Dž. sin Dž. a da to mogu potvrditi K.A., koji je bio komandir jedinice „J.“ i P.E.. Dalje je naveo da su ga prilikom ispitivanja u policiji tukli te da je morao priznati da je on to počinio. Prema navodima optuženog, pripadnike 517. brigade 5.Korpusa zarobio je Đ.Dž., a on se našao u toj prostoriji gdje su dovedeni zarobljenici, nakon njihovog zarobljavanja. Posebno je istakao da ih je Dž. prvi počeo tući šakama, nogama, puškom a potom su i oni zarobljene nastavili tući, s tim da je on zarobljenike tukao pleskama po licu a također je i šakom udario nekoliko puta jednog pripadnika 5.Korpusa. Prema navodima optuženog, u jednom momentu ovaj Đ. povukao je jednog zarobljenika za prsa od zida prema sebi i iz automatske puške ispucao jedan kratki rafal. Misli da je pucao desnom rukom, krećući puškom i pucajući odozdo prema gore. On tada nije znao kako se zove taj ubijeni borac 5.Korpusa. Dana 04.aprila 96.godine njega su pripadnici policije MUP-a vodili u J. na lice mjesta te je on pod pritiskom morao govoriti i pokazivati kako je navodno počinio to ubistvo, a sve su oni to snimili video kamerom. K.S. poznaje od ranije, bio je sa njim u trećoj brigadi APZB a za M.S. i K.J. tvrdi da su bili zarobljeni i da bi ih obojicu prepoznao.

Na glavnom pretresu održanom dana 27.11.1996.godine, optuženi je ostao kod svog iskaza kojeg je dao u istrazi, s tim što je naveo i to da su on i Đ.Dž. prvi primjetili pripadnike 5.Korpusa, da su prvi sišli u prostoriju u prizemlju kuće i razoružali pripadnike 5.Korpusa, da ih je bilo 6 ili 7 a da ih on nije premetao. Prema navodima optuženog najviše su ih tukli Đ.Dž. i Č.H.zv. Ž., on ih lično nije tukao ali je plesnuo dva puta M.S.1, nakon što ga je pitao tko je ubio pripadnika njegove jedinice B.S.. Dalje je naveo da je sa

jedinicom otišao sa lica mjesta te da je kasnije čuo da je Đ.Dž. ubio i ratnog zarobljenika J.Z..

Na glavnom pretresu održanom dana 13.08.2002.godine, optuženi je između ostalog naveo da su svi zajedno (misleći na pripadnike njegove jedinice) zarobili pripadnike 5.Korpusa, da je tu bio i Đ.Dž. te da su ih svi počeli premetati. Pripadnici njegove jedinice tukli su zarobljene, on lično pleskom je udario dva puta M.S., drugog nikog nije tukao, što može potvrditi i sam M.S.. Kada je Đ.Dž. ubio pripadnika 5. Korpusa, u prostoriji su bili P.S. i P.S.1., na ulazu u prostoriju bio je K.A., tako da je i on mogao sve vidjeti. Optuženi je na tom pretresu istakao da nije tačno da je njega iz prostorije izvukao P.E. te da se ne može sjetiti da li je Edin uopšte bio prisutan. Dalje je naveo da Đ.Dž. na licu ima veliki mladež koji zahvata čitavu stranu lica, da je ubijen još jedan zarobljeni pripadnik 5.Korpusa i da ga je ubio Č.H.zv. Ž..

Optuženi je u svom iskazu na pretresu održanom dana 03.06.2004.godine naveo i to da on zarobljene nije tukao, da je jednog ubio Đ.Dž. a drugog „Ž.“, da su u prostoriji bili prisutni K.S., K.S.1, rahmetli Mujo i N.I..

Pažljivom analizom odbrane koju je optuženi davao prilikom njegovog ispitivanja u fazi istrage i u više navrata na glavnim pretresima, ovaj sud je utvrdio da postoje znatne razlike u njegovim iskazima. Iz tih razloga sud mu je na pretresu održanom dana 14.02.2012.godine ukazao na te razlike. Kada su u pitanju razlike u iskazima optuženog, optuženi je u svojoj odbrani u fazi istrage naveo da je pripadnike 5.Korpusa zarobio Đ.Dž., da ih je počeo tući šakama, nogama i puškom, da je on u prostoriju došao nakon zarobljavanja, da ih je tukao pleskom po licu a da je jednog zarobljenog nekoliko puta udario šakom, da je jednog zarobljenika ubio Đ.Dž. a poslije je saznao da se radi o D.N.. Međutim, na pretresu održanom dana 27.11.1996.godine, optuženi je naveo da su on i Đ.Dž. prvi sišli u prizemlje kuće i razoružali pripadnike 5.Korpusa, da je zarobljenih bilo 6-7, da su ih najviše tukli Đ.Dž. i Č.H. zv. Ž., da je on jednog zarobljenika plesnuo dva puta, da ih nije premetao, da je otišao sa jedinicom te da je kasnije čuo da je Đ.Dž. ubio i Z.(J.)Z.. Na pretresu održanom dana 13.08.2002.godine, optuženi ističe da su svi zajedno (misli na pripadnike jedinice) zarobili pripadnike 5.Korpusa, da su ih svi premetali, da je on lično pleskom dva puta udario M.S. i da druge nije tukao, da je ubijen još jedan pripadnik 5.Korpusa i da ga je ubio Č.H.zv. „Ž.“. Na pretresu održanom 03.06.2004.godine, optuženi je naveo da nije tukao zarobljene, da je jednog ubio Đ.Dž. a drugog Č.H. te da su tu bili prisutni K.S., K.S.1, rahmetli M. i N.I..

Nakon što je pozvan da se izjasni šta je tačno, kada su u pitanju razlike u iskazima, optuženi je naveo da nije siguran koliko je zarobljeno pripadnika 5.Korpusa, da on nikako nije silazio u podrum prilikom zarobljavanja već da je u podrum sišao Đ.Dž.. Dalje je naveo da je učestvovao u pretresanju i da je plesnuo zarobljene pripadnike 5.Korpusa M. i M.. Ne može se sjetiti koji je od boraca 5.Korpusa prvi ubijen ali zna da je jednog ubio Đ.Dž. a drugog Č.H.zv. Ž. i da su obojica ubijena automatskom puškom u istoj prostoriji.Nakon što su pripadnici 5.Korpusa zarobljeni, pitali su ih za njihovog pripadnika jedinice „J.“ B.S., tko ga je ubio nakon zarobljavanja. Poznaje K.S., on mu je komšija a M.S. upoznao je na sudu, zna da je bio jedan od zarobljenih pripadnika 5. Korpusa i sa istim nije

kontaktirao tokom suđenja. Prema navodima optuženog, Č.H. zv. Ž. i Đ.Dž. trenutno se nalaze u Americi.

Sud nije prihvatio odbranu optuženog koju je iznosio tokom postupka pred ovim sudom, jer je ista neuvjerljiva, kontradiktorna sama sebi i drugim provedenim dokazima kojima je sud poklonio punu vjeru i očito sračunata da se prebacivanjem odgovornosti na Đ.Dž., za kojeg optuženi zna da se nalazi van teritorije Bosne i Hercegovine i da nije dostupan sudu, izbjegne vlastita krivnja. Tako se optuženi tokom postupka različito izjašnjavao u pogledu činjenice da li je učestvovao u zarobljavanju pripadnika 5.Korpusa, da li je silazio u prostoriju u kojoj su zarobljeni, kako i na koji način je učestvovao u fizičkom zlostavljanju zarobljenih, ko je sve od pripadnika njegove jedinice bio prisutan u prostoriji i ko od njih može potvrditi da je Đ.Dž. lišio života D.N.. Pored razlika u odbrani optuženog koje su navedene, sud će se u daljem obrazlaganju presude i iznošenju razloga, izjasniti i u pogledu razlika u odbrani optuženog u odnosu na druge provedene dokaze i iskaze saslušanih svjedoka, te će ih dovesti u međusobnu vezu i dati poseban kritički osvrt.

Kada je u pitanju krivnja optuženog i radnje izvršenja koje mu se stavljaju na teret, na osnovu iskaza svjedoka K.S. kojeg je on dao u fazi istrage dana 13.05.1996.godine, i na glavnim pretresima održanim dana 05.05.1997.godine i 12.03.2012.godine, iskaza svjedoka M.S. kojeg je dao u fazi istrage dana 13.06.1996.godine, 16.09.1996.godine i na glavnom pretresu održanom 27.11.1996.godine, a potom dovodeći te iskaze u vezu sa iskazima svjedoka M.S.1, P.E., K.J. i K.S.1, kao i sa iskazima drugih svjedoka kojima je sud poklonio punu vjeru, izvan svake razumne sumnje utvrđeno je da je optuženi u vrijeme i u mjestu kako je to činjenično opisano u izreci ove presude, kao pripadnik jedinice „J.“ u sastavu vojske tzv. „APZB“ učestvovao u zarobljavanju šest pripadnika 5.Korpusa Armije R BiH, među kojim su bili M.S., M.S.1, D.N. i J.Z., a zatim zajedno sa drugim pripadnicima svoje jedinice nečovječno postupao prema ratnim zarobljenicima, tukući ih šakama, nogama, kundakom i cijevi od automatske puške po raznim dijelovima tijela, a potom u namjeri da liši života ratnog zarobljenika D.N., izdvojio ga iz vrste povukavši ga prema sebi te iz automatske puške u istog ispucao nekoliko metaka, od kojih povreda je D.N.premинуo na licu mjesta.

Tako svjedok K.S. u svom iskazu kojeg je dao u fazi istrage dana 13.05.1996.godine navodi je da je bio pripadnik vojske APZB i da je učestvovao u zarobljavanju 6-7 pripadnika 5.Korpusa. Tu su još bili optuženi Šabančević Almir te „Ž.“ i Dž. a u hodniku je bilo preko 30 pripadnika njihove jedinice, koji su došli vidjeti zarobljene, među njima i P.E.. Optuženi te „Ž.“ i Dž., tukli su ove borce kundacima pušaka, šakama i nogama, tako da su ti zarobljeni borci bili isprebijani, okrvavljeni i izbijenih zuba. Optuženi je u jednom momentu povukao jednog od zarobljenih prema sebi, tako da su se zarotirali i međusobno promijenili položaj, da bi drugom rukom ispalio jedan kratki rafal iz automatske puške u smjeru odozdo prema gore, nakon čega je ovaj zarobljenik pao na pod te je ostao na licu mjesta mrtav. Prije nego što će ispucati u ovog zarobljenika, optuženi je rekao „vi ste meni ubili jednog jastreba“. Odmah nakon toga optuženog su odveli u drugu prostoriju, izveo ga je borac po nadimku „M.“, iza njegovih leđa bio je komandir čete A. zv. „M.“, ali se ne može izjasniti da li je on gledao šta se događa. Prema novodima ovog

svjedoka i lice po nadimku „Ž.“ nakon pola sata iz puškomitraljeza lišio je života jednog od zarobljenika.

Na pretresu održanom dana 06.05.1997.godine, K.S. ostao je kod svog iskaza kojeg je dao u istrazi, s tim što je dodao da optuženog poznaje još „od malih nogu“, da su iz istog mjesta-komšije, da su bili raspoređeni u istoj jedinici te da nema nikakvog interesa da ne govori istinu. Naveo je i to da su tuču i sam čin ubistva ratnog zarobljenika mogli vidjeti i ostali pripadnici jedinice, među kojima je bio i P.E.. Opisao je Đ.Dž. kao osobu koja je bila kratko ošišana sa mladežom na licu te boji kose sličnoj boji optuženog. Posebno je naglasio da je došao do saznanja da mu zbog njegovog svjedočenja prijete braća od optuženog.

Svjedok M.S. u svom iskazu datom u fazi istrage dana 13.06.1996.godine, navodi da je kao pripadnik 517.Oslobodilačke brigade u sastavu 5.Korpusa zarobljen u jednoj kući u rejonu J., zajedno sa D.N., J.Z., M.S.1 i još dvojicom koji su odmah prešli na stranu vojske APZB. Zarobio ih je optuženi Šabančević Almir, koji je nosio automatsku pušku sa bacačem bombi, te je naredio da idu jedan po jedan uz stepenice na sprat kuće. Nakon zarobljavanja bili su poredani uz zid, prvi je bio J.Z., potom D.N., on-svjedok, M.S.1 i još jedan borac čijeg se imena ne može sjetiti, a najviše su ih tukli optuženi i Č.H. zv. Ž. nogama, šakama i kundacima. U jednom trenutku optuženi Šabančević Almir uhvatio je rukom za jaknu D.N., okrenuo ga od zida prema sebi, bio je okrenut licem prema D.N. a potom je iz automatske puške ispalio rafal odozdo prema gore u N., koji je nakon toga pao i ostao ležeći mrtav. Nakon toga jedan borac je ušao i zajedno sa licem koji se preziva P., odgurali su optuženog, izbacivši ga van prostorije, govoreći mu da nije normalan. Vidio je da je ovaj „Ž.“ ubio J.Z.. Kasnije je u prostoriju ušao jedan policajac, on ih je ohrabrio i izveo sviju u garažu gdje je vidio zarobljene K.J. i O.S.. Optuženog Šabančevića nije poznao, vidjeli su se u MUPU i kad su išli na lice mjesta, tad ga je prepoznao i 100 % je siguran da je upravo optuženi ubio D.N..

Prilikom ispitivanja u fazi istrage dana 16.09.1996.godine i na glavnom pretresu održanom dana 27.11.1996.godine, svjedok M.S. ostao je kod svog prvog iskaza da je optuženi ubio D.N.. Dodao je i to da je nakon zarobljavanja optuženi najviše komunicirao sa ubijenim D., da je optuženog odmah prepoznao i da je 100% siguran da je on ubio D.N., jer mu je vidio izgled i sve ostalo, da je u optuženog bila ista boja kose samo mokra i slijepljena, te da je optuženi jedini na automatskoj pušci imao ručni bacač bombi.

Svjedok M.S.1 u svom iskazu datom u fazi istrage dana 13.05.1996.godine, 13.06.1996.godine i 16.09.1996.godine, naveo je da je kao pripadnik 5.Korpusa u 7.mjesecu 1995.godine zarobljen od strane pripadnika jedinica vojske APZB u rejonu J., zajedno sa D.N., M.S., J.Z. te N.F.. U podrum je ušao optuženi, prepoznaje ga sada po izgledu, po faci, po konstrukciji, po visini iako mu se tad učinilo da je bio malo crniji, da je kosa bila malo crnija, imao je automatsku pušku sa bacačem bombi i poslije je vidio da je samo optuženi imao tu pušku sa bacačem bombi. U jednom momentu ovaj optuženi je prišao i pitao N. „tko je ubio B.“, komandira njihovih J., uzeo ga je jednom rukom za rame, okrenuo ga tako da je optuženi došao na mjesto N., bio je okrenut licem prema njemu i ispucao jedan rafal odozdo prema gore. Prilikom suočenja sa optuženim na ročištu održanom dana 16.09.1996.godine ovaj svjedok je naveo da čovjek koji je ubio D. po

konstrukciji i građi odgovara optuženom ali mu se čini da je bio malo crnji i da ne može 100% potvrditi da je optuženi ubio N.. Međutim, siguran je da je taj koji je ubio N. imao automatsku pušku sa ručnim bacačem bombi. I u kasnijim fazama postupka pred ovim sudom ovaj svjedok je ostao kod svog iskaza uz konstataciju da nije siguran da je optuženi osoba koja je pucala i lišila života D.N..

Svjedok P.E. u svojim iskazima datim 27.11.1996.godine i 13.08.2002.godine, naveo je da je bio pripadnik elitne jedinice „J.“ vojske APZB i da je učestvovao u zarobljavanju pripadnika 5.Korpusa u julu mjesecu 1995.godine. Nezna tko je ušao prvi u podrum ali zasigurno zna da su ušli „Ž.“ i optuženi Almir. Vidio je zarobljenike na izlazu iz podruma, kada su ih poredali uza zid u hodnik, bili su okrenuti leđima prema zidu jedan pored drugog, tukli su ih Ž. i optuženi Šabančević Almir, šakama, nogama i puškama, on im je govorio da to ne rade i da su to ljudi kao i oni ali su mu rekli da bježi vani i on je izišao. U toj prostoriji od njihovih pripadnika bili su Đ.Dž. i K.S.1 ili S.. Nakon par minuta čuo je pucanj, vratio se u prostoriju sa P.J. i vidjeli su još jednog čovjeka da leži na zemlji koji je bio ubijen a prije toga „Ž.“ je ubio jednog od zarobljenih. On nije pitao ništa samo je vidio kada je P. uhvatio optuženog za rame i izbacio ga vani te mu rekao „šta radite to od ljudi“. On ne zna tko je ubio ovog drugog niti ga je to puno interesiralo.

Svjedok K.J.u svom iskazu naveo je da je kao pripadnik 5.Korpusa zajedno sa O.S. kritičnog dana zarobljen, u rejonu J., ali da nije bio očevidac kritičnog događaja. Nakon zarobljavanja vidio je M.S.1 i M.S., bili su pretučeni, a od M.S. čuo je da je optuženi Šabančević Almir ubio D.N..

Svjedok O.S. potvrdio je navode svjedoka K.J. u pogledu načina zarobljavanja i činjenice da je vidio zarobljene pripadnike 517. brigade kako su bili izudarani-pretučeni po glavi a među njima je bio i M.S..

Sud je u cjelosti prihvatio naprijed navedene iskaze ovih svjedoka jer su oni na jasan, uvjerljiv i dosljedan način iznijeli svoja bilo neposredna ili posredna saznanja u vezi kritičnog događaja, njihovi iskazi se nadopunjuju i čine logičnu cjelinu.Kada je u pitanju svjedok M.S., iako od ranije nije poznao optuženog, on je bio 100% siguran da je upravo optuženi učestvovao u njihovom zarobljavanju, da je imao automatsku pušku sa bacačem bombi na cijevi, da se posebno isticao u fizičkom maltretiranu zarobljenih te da je on iz automatske puške lišio života D.N.. Svjedok K.S. je komšija od optuženog, dobro ga poznaje, bili su u istoj jedinici, tako da ni u kom slučaju nije moglo doći do zabune u identitetu. Kao razlog što nije bio u dobrim odnosima sa optuženim, naveo je to da je optuženi imao prgavu narav, da je bio ljubomoran na njega što je bio boljeg imovnog stanja te da njihovi roditelji nisu bili u posebno dobrim odnosima.

Svjedok M.S.1 u svom iskazu naveo je da nije sasvim siguran da je optuženi lišio života D.N. ali da je samo osoba koja je ubila N., na automatskoj pušci imala bacač bombi i da ta osoba nije imala mladež na licu. Da je optuženi na automatskoj pušci imao bacač bombi, potvrdio je u svom iskazu i svjedok M.S.. Svjedok M.S.u svom iskazu naveo je da je optuženi prvi ušao u podrum-prostoriju gdje su oni zarobljeni a to proizilazi i iz iskaza M.S.1 koji je naveo da je osoba koja je prva ušla i zarobila ih, na automatskoj pušci imala

bacač bombi . Da je optuženi učestvovao u zarobljavanju, utvrđeno je i na osnovu iskaza svjedoka P.E. koji je naveo da ne zna tko je prvi ušao u podrum ali da za sigurno zna da su ušli optuženi i Ž.. Iskazi svjedoka M.S., M.S.1 i K.S. saglasni su i u pogledu načina lišavanja života D.N., jer su svi naveli da je u D.N. pucao iz automatske puške odozdo prema gore. Svjedoci P.E., M.S.i K.S. saglasno su potvrdili da je optuženi nakon ubistva D.N. „izguran“ iz prostorije, s tim da su P. i M. tog pripadnika APZB identificirali po prezimenu P., a svjedok K. po nadimku „M.“. I ta činjenica potvrđuje da je optuženi lišio života D.N., obzirom da je u prostoriji bilo više pripadnika APZB i ne bih samo optuženog „izgurali“ iz prostorije da nije pucao. Kada je u pitanju fizički izgled optuženog i Đ.Dž., svjedoci K.S.1, K.M.i P.E. naveli su da je Đ.Dž. bio viši od optuženog, da je imao uočljiv mladež na licu, a P.E. je dodao i to da je izgledao kao da mu je lice izgorjelo. Da je Đ.Dž. lišio života D.N., sigurno je da bi M.S. i M.S.1 uočili na njegovom licu tako vidljiv mladež i da bi ga prema tome identificirali.

Obrana je pokušala na različite načine diskreditirati iskaz svjedoka K.S. tvrdnjom da on uopšte nije bio na licu mjesta. Međutim, ta tvrdnja osporena je ne samo iskazima drugih saslušanih svjedoka, već i odbranom optuženog koju je dao na glavnom pretresu održanom dana 03.06.2004.godine, kada je između ostalog naveo da je na licu mjesta bio prisutan i K.S.. Ovi prigovori odbrane osporeni su i iskazima svjedoka P.E. i K.S.1. Tako svjedok P.E.u svom iskazu između ostalog navodi da je u prostoriji u kojoj su bili zarobljeni pripadnici 5. Korpusa pored optuženog, Đ.Dž. i lica po nadimku „Ž.“ vidio i K.S. ili S.. Svjedok K.S.1u svom iskazu navodi da je bio pripadnik jedinice „J.“, da toga dana nije učestvovao u zarobljavanju pripadnika 5.Korpusa, obzirom da je imao poštedu. Kako je K.S.1 brat od S., kako je bio na poštedi i nije bio na licu mjesta, očito je da je upravo svjedok K.S. bio na licu mjesta, kada su zarobljeni pripadnici 5.Korpusa i kada je ubijen D.N..

Stoji činjenica da su svjedoci M.S.i K.S. tokom postupka mijenjali svoj iskaz. Kada je u pitanju svjedok M.S., on je nakon što je u tri navrata pred ovim sudom bio izričit i siguran 100 % da je optuženi lišio života D.N., nakon šest godina na pretresu održanom dana 03.10.2002.godine, naveo da je vršio određena istraživanja i da sada nije siguran da je optuženi počinio to krivično djelo. Nakon što je promjenio svoj iskaz, protiv M.S. vođen je krivični postupak pred Općinskim sudom u Bihaću i isti je okončan na način da je optuženi zaključio sporazum o priznanju krivnje sa kantonalnim tužiocem u kojem je priznao da je na glavnom pretresu održanom dana 03.10.2002.godine dao lažan iskaz tvrdeći da je D.N. ubio Đ.Dž. a ne optuženi Šabančević Almir. M.S. je pravomoćno osuđen presudom Općinskog suda u B. broj K-256/05 od 19.12.2005.godine, zbog krivičnog djela davanja lažnog iskaza iz člana 348. stav 3. KZ FBiH, tako što mu je izrečena uvjetna osuda i utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, sa rokom provjere od 2 (dvije) godine. Pored činjenice da je M.S. pravomoćno osuđen zbog krivičnog djela davanja lažnog iskaza, on je na pretresu održanom dana 05.03.2012.godine ponovno istakao da nije siguran da je optuženi lišio života D.N..

Sud nije prihvatio iskaze svjedoka M.S. u kojima je on promjenio svoj iskaz, zbog činjenice što su ti iskazi kontradiktorni sami sebi kao i drugim dokazima kojima je ovaj sud poklonio punu vjeru. Naime, ovaj svjedok u svom iskazu na pretresu održanom dana

03.10.2002.godine između ostalog navodi da je vršio određena istraživanja u vezi ubistva D.N. i da je Đ. vidio u kampu K., prije nego što će dati iskaz u istrazi dana 13.06.1996.godine. Dalje je naveo da ga je optuženi kundakom puške udario po glavi i da mu je jedino ostala upečatljiva slika optuženog. I pored činjenice da je vidio Đ.Dž. u kampu K. i što mu je jedino ostala upečatljiva slika optuženog, svjedok M.S. je nakon toga u tri navrata i to u fazi istrage dana 13.06. i 16.09.1996.godine te na glavnom pretresu održanom dana 27.11.1996.godine u svojim iskazima bio izričit i 100 % siguran da je optuženi lišio života D.N.. Tvrdnja ovog svjedoka da mu je optuženi ostao u sjećanju po tuči, ukazuje na to da on optuženog nije mogao zamjeniti sa bilo kim drugim, kada je u pitanju ubistvo D.N.. Pogotovo ne sa Đ.Dž. kojeg je vidio u K. prije davanja iskaza u istrazi, a koji je po fizičkoj konstituciji i osobenom znaku – mladežu na licu drugačiji od optuženog.

Vezano za iskaze svjedoka K.S. od 03.06.2004. i 05.03.2012.godine u kojima je on promjenio iskaz na glavnim pretresima, ističući da je ubistvo počinio Đ.Dž., ovaj svjedok je ponovo na pretresu održanom dana 12.03.2012.godine potvrdio da je ubistvo počinio upravo optuženi. Tom prilikom je istakao da je bio pod velikim pritiskom i prijetnjama od strane braće optuženog, da su mu prijeli ubistvom, da ga je brat optuženog Š.Z. pokušao udariti autom, dok je on išao na biciklu te se iz tih razloga morao iseliti iz kuće svojih roditelja, obzirom da su komšije sa optuženim. Ovaj svjedok je kroz plač rekao i to da je noć prije njegovog iskaza kojeg je dao dana 05.03.2012.godine pred ovim sudom, noćio u kući optuženog te da je došao sa vozilom optuženog na sud. Treba naglasiti da je optuženi nakon što je svjedok K.S. dao iskaz, potvrdio da je S. noćio u kući optuženog te da je na sud došao sa vozilom optuženog. Koliko su iskazi svjedoka K.S. bili kontradiktorni, kada je promjenio svoj iskaz, proizilazi i iz činjenice da je na pretresu održanom dana 03.06.2004.godine naveo da uopšte nije bio na licu mjesta i da je čuo da je ubistvo počinio Đ.Dž., da bi na pretresu od 05.03.2012.godine naveo da je bio prisutan i da je vidio kada je Đ.Dž. pucao.

Kada su u pitanju iskazi saslušanih svjedoka na kojima se praktično temelji krivica optuženog, ovaj sud je pošao od odredbe člana 14 ranijeg ZKP-a i prava da vrši slobodnu ocjenu dokaza. Naročito se obazrivo postupalo prilikom ocjene iskaza saslušanih svjedoka koji su u više navrata davali iskaz i koji su odstupili od svog ranijeg – ranijih iskaza. Pri ocjeni tih iskaza sud je imao u vidu vremensku distancu svjedočenja u odnosu na inkriminirani događaj, kao i činjenicu da se isti događaj posmatran od strane dva ili više lica, posebno u situaciji stresa, straha ili traume može reprodukovati sa nizom različitih detalja. Obzirom na izneseno, po mišljenju ovog suda kredibilitet pojedinih svjedoka nije narušen ukoliko postoje određene razlike ili nepodudarnosti u iskazima svjedoka datih u različitim fazama postupka, a da je pritom suština njihovog iskaza o bitnim činjenicama, kada je u pitanju kritični događaj iznesena na istovjetan način. Kada su u pitanju iskazi svjedoka M.S. i M.S.1, razlike u njihovim iskazima koje su iznosili u više navrata u različitim fazama postupka, mogu se prije svega pripisati proteku vremena i procesu zaboravljanja, a kada je u pitanju M.S. i svjesnom iskrivljivanju činjenica.

Vezano za iskaze saslušanih svjedoka, pripadnika vojske APZB, sud je utvrdio da su isti u jednom dijelu pouzdani i vjerodostojni, dok su u drugom dijelu, upravo u onom koji je direktno vezan za događaje iz optužnice, koji bi optuženog direktno inkriminirali, u

velikoj mjeri deficitarni. Takav vid svjedočenja sud nalazi dijelom u razlozima pripadnosti istoj jedinici – vojsci, dijelom iz straha za vlastitu sigurnost, ili zbog osude sredine zbog pripadnosti jednoj ili drugoj političkoj opciji, dijelom iz prijateljskih ili drugih motiva.

Tako svjedok K.A. u svom iskazu navodi da je bio komandir voda u jedinici „J.“ i da je učestvovao u ofanzivi u rejonu J.. Tvrdi da je bio udaljen od mjesta zločina oko 100 m, da je vidio P. J. a koji je vodio trojicu pripadnika 5.Korpusa, da su bili krvavi po licu, izudarani, fizički i psihički izmučeni, da je od P. čuo da je „Ž.“ ubio jednog pripadnika 5.Korpusa, da ne zna tko je ubio drugog zarobljenog te da je tek u kampu K. čuo od neke djevojke koja se zove Semira, da je drugog pripadnika 5.Korpusa ubio Đ.Dž.. Svjedok P.E. tvrdi da je učestvovao u zarobljavanju pripadnika 5.Korpusa, da je vidio da je „Ž.“ ubio jednog pripadnika 5.Korpusa, da su „Ž.“ i optuženi zarobljene tukli puškama, šakama i nogama, da je čuo pucanj, da je vidio P. J. a kada je uhvatio optuženog za rame i izbacio ga van, ali da ne zna tko je ubio „ovog drugog“.

Pažljivom analizom iskaza svjedoka K.A. i P.E., a potom dovodeći ih u vezu sa drugim dokazima koje je sud prihvatio kao vjerodostojne, očito je da ovi svjedoci kao pripadnici iste jedinice sa optuženim, prikrićvanjem određenih činjenica i vlastitih saznanja vezanih za inkriminirani događaj, žele da pomognu optuženom u krivičnopravnom smislu. Iskaz svjedoka K.A. da nije bio na licu mjesta, osporen je iskazom optuženog i K.S.. Svjedoci K.A. i P.E. navode da im nije poznato ko je lišio života D.N., iako su bili na licu mjesta. To se pogotovo odnosi na K.A. kao predpostavljenog starješinu, komandira jedinice koji je morao utvrditi i znati šta se desilo, i pod predpostavkom da nije bio na licu mjesta. Simptomatično je da ovi svjedoci ne znaju šta se desilo na licu mjesta, da bi naknadno čuli, dok su bili u K., da bi ubistvo mogao počinuti Đ.Dž.. Svjedok P.E. je u svojim iskazima koje je dao na glavnim pretresima određene činjenice prikazao drugačije, navodeći kada je on ušao u prostoriju da su tu bili Ž. i Đ., a optuženi u hodniku. Kada mu je ukazano na te razlike u odnosu na ranije iskaze, pravdao je to protekom vremena, uz konstataciju da ostaje kod svog iskaza iz istrage.

O svojim neposrednim ili posrednim saznanjima vezanim za inkriminirani događaj, izjašnjavali su se i svjedoci P.S., P. Š., N.I. i O.S..

Tako svjedok P.S. u svom iskazu datom na glavnom pretresu održanom dana 12.03.2012.godine ističe da su mu poznata dešavanja vezana za akciju u rejonu J., da su ubistvo počinili Đ.Dž. sin Dž. a i lice po nadimku „Ž.“ a da to nije učinio optuženi. To zna iz razloga što je optuženi sve vrijeme bio sa njim, nije učestvovao u zarobljavanju pripadnika 5. Korpusa, nije ih tukao i on i optuženi uopšte nisu niti ulazili u kuću.

Iskaz ovog svjedoka u suprotnosti je sa iskazom kojeg je dao na pretresu održanom dana 23.10.2002.godine, kada je naveo da uopšte nije bio na području J., kada se to dešavalo, da svojim očima ništa nije vidio već da je čuo od drugih boraca. Njegov iskaz u suprotnosti je i sa drugim provedenim dokazima te sa odbranom optuženog u dijelu u kojem tvrdi da optuženi nije učestvovao u zarobljavanju, da nije imao kontakta sa zarobljenim pripadnicima 5.Korpusa i da ih nije tukao-maltretirao.

Svjedok P.Š. u svom iskazu na glavnom pretresu održanom dana 09.04.2012.godine naveo je da je bio pripadnik vojske APZB kao kuhar, da nije očevidac kritičnog događaja, niti je učestvovao u samoj akciji. Dalje je naveo da su nakon akcije po njega došli vojnom kampanjolom i odveli ga u kuću gdje su bili zarobljeni pripadnici 5.Korpusa. Među njima je prepoznao osobu po nadimku B.-M.S., na kojem nije vidio nikakve povrede i tih se detalja ne može sjetiti. Na televiziji je saznao za suđenje optuženom, vidio je određene neistine i javio se braniocu optuženog sa namjerom da iznese svoja saznanja u vezi događaja. Prema navodima ovog svjedoka u jedinici su bila i dva brata K.S.1 i S..Taj dan dok je trajala akcija S. je došao u kuhinju, on ga je pitao zašto nije sa ostalim pripadnicima jedinice a S. mu je odgovorio da mu je brat ranjen i da zbog toga nije. Kasnije je čuo da su ubistva počinili Đ. i Ž..

Kada je u pitanju iskaz svjedoka P.Š., očito je da je ovaj svjedok pristrasan, subjektivan i pripremljen na davanje iskaza samo sa jednim ciljem da pomogne optuženom. Naime, ovaj svjedok se praktično dobrovoljno javlja na sud nakon što je proteklo 17 (sedamnaest) godina, tvrdi da nije vidio povrede na tijelu-licu M.S., iako je M. zajedno sa ostalim zarobljenim toliko bio pretučen da ga praktično nisu mogli prepoznati. Iako se saslušani svjedoci, koji su bili na licu mjesta ne mogu sjetiti mnogih detalja i pored činjenice da su davali svoj iskaz u fazi istrage, praktično nakon kritičnog događaja, svjedok P. se sjeća nakon toliko vremena da je u kuhinji vidio K.S., te da S. toga dana nije bio u akciji. Međutim, provedenim dokazima, prije svega iskazima svjedoka P.E. i K.S.1, sud je utvrdio da je K.S. bio na licu mjesta i da je očevidac kritičnog događaja.

Svjedok N.I. u svom iskazu datom u fazi istrage naveo je da nije čuo za ubistvo D.N., da ne zna tko ga je ubio. Na glavnom pretresu održanom dana 05.05.1997.godine ostao je kod svog iskaza, da bi na pretresu održanom 03.06.2004.godine istakao da je čuo priču da ga je navodno Đ. ubio.

Svjedok O.S.1 tvrdi da nije bio prisutan kada je ubijen D.N., da je kasnije čuo da ga je ubio Đ.Dž., a ta osoba koja mu je pričala, nije bila na licu mjesta.

I svjedok Porčić Ramiz naveo je da je bio pripadnik jedinice „J.“, da u inkriminirano vrijeme nije bio na licu mjesta, da nema neposrednih saznanja, ali je u kampu „K.“ čuo da je ubistvo ratnog zarobljenika počinio Đ.Dž..

Kada su u pitanju iskazi svjedoka N.I., O.S. i P.R., prema vlastitim tvrdnjama oni nisu bili na licu mjesta, nemaju neposrednih saznanja u vezi inkriminiranog događaja, pa ih je sud na takav način i cijenio.

Sud je iskaz optuženog u dijelu u kojim se on različito izjašnjavao u pogledu inkriminiranog događaja, doveo u vezu sa iskazima saslušanih svjedoka, te je došao do zaključka da su iskazi optuženog opovrgnuti ne samo iskazima zarobljenih pripadnika 5.Korpusa, već i iskazima svjedoka koji su bili pripadnici iste jedinice kao i optuženi. Tvrdnja optuženog da on nije učestvovao u zarobljavanju pripadnika 5.Korpusa, odnosno da nije silazio u podrum gdje je došlo do zarobljavanja, osporena je iskazima prije svega pripadnika njegove jedinice. Tako svjedok P.E. navodi da je bio pripadnik elitne jedinice

„J.“, da je i on učestvovao u zarobljavanju, da ne zna tko je ušao prvi, ali sigurno zna da su ušli „Ž.“ i optuženi Almir. Svjedok K.S. naveo je da su pripadnici 5.Korpusa bili u podrumu, kada im se približio optuženi i naredio da uzdignutih ruku iziđu iz podruma. I svjedoci M.S. i M.S.1 saglasno su potvrdili da ih je zarobio optuženi (ovaj sud se već izjasnio o iskazima ovih svjedoka, gdje su oni izražavali sumnju u pogledu identiteta optuženog). Odbrana optuženog u dijelu u kojem navodi da je njegov komandir K.A. izvjestio zamjenika komadanta 3. brigade vojske APZB K.H. o događaju, da je H. tukao Đ.DŽ. što je to počinio, da K.A. i P.E. mogu potvrditi da je Đ.DŽ. lišio života D.N., osporena je iskazom ovih svjedoka. Iskaz optuženog sa pretresa održanog 13.08.2002.godine, da je u prostoriji kada je Đ.DŽ. ubio D.N., bio prisutan i P.S., osporena je iskazom ovog svjedoka. Tvrdnja optuženog da su na licu mjesta bili prisutni i pripadnici njegove jedinice N.I., K.S.1 i K.M. opovrgnuta je prije svega iskazima ovih svjedoka. Odbrana optuženog u dijelu u kojem se on izjašnjavao o ubistvu zarobljenih pripadnika 5.Korpusa tvrdeći da je ubijen samo jedan ratni zarobljenik, nakon toga da je on sa jedinicom otišao sa lica mjesta, da je čuo da je ubijen još jedan, pored iskaza svjedoka o kojima se sud već izjašnjavao, osporena je i iskazom svjedoka P.E. i K.S., prije svega u pogledu dešavanja nakon ubistva. Tako svjedok K.S. navodi da je jedan od pripadnika njihove jedinice prišao optuženom, uhvatio ga za ruku i rekao mu „nemoj više, vidiš šta si uradio“, te ga je odveo u susjednu prostoriju. Svjedok P.E. bio je još konkretniji, istakavši da je čuo pucanj, da se ne može izjasniti koliko je metaka ispaljeno, da je otišao do te prostorije, da je uočio optuženog kako drži automatsku pušku u rukama, da ga je uhvatio za rame, da mu je u tome pomogao P. J., te su optuženog izveli vani. I svjedok M.S. potvrdio je iskaz svjedoka P.E. da je optuženog nakon inkriminiranog događaja iz prostorije izgurao P. i još jedan pripadnik vojske APZB, da se nije mogao izjasniti o identitetu te osobe, ali je naveo da ga je vidio ispred sudnice, prije nego što će dati iskaz. Ove činjenice u svom iskazu potvrdio je i svjedok M.S.1.

Optuženi je u konkretnom slučaju postupao kao pripadnik jedinice „J.“, vojske APZB i bio je svjestan činjenice da su oštećeni pripadnici suprotne strane u sukobu, dakle, ratni zarobljenici koji su u tom svojstvu morali biti zaštićeni u skladu sa odredbama III Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.augusta 1949.godine. Posebno sa odredbom člana 3. stav 1. tačka a) pomenute konvencije, kojom je propisana obaveza da se prema licima koja ne učestvuju neposredno u neprijateljstvima, podrazumjevajući tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i koji su onesposobljeni za borbu usljed bolesti, rana, lišenja slobode ili iz bilo kojeg drugog razloga u svakoj prilici postupa čovječno, bez ikakve nepovoljne diskriminacije zasnovane na rasi, boji kože, vjeri ili uvjerenju, polu, rođenju imovnom stanju ili bilo kojem drugom sličnom kriteriju, te su u tom cilju zabranjeni u svako doba i na svakom mjestu prema tim licima, između ostalih i postupci koji predstavljaju nasilje protiv života i tijela, posebno sve vrste ubistava, sakaćenja, okrutnog postupanja i mučenja. Ovaj sud nalazi da je optuženi bio svjestan činjenice da je nedozvoljeno da postupa i preduzima radnje učinjenja prema ratnim zarobljenicima na način kako je to činio u konkretnoj situaciji. Treba naglasiti da kod činjenja ovakvih krivičnih djela (ratnih zločina), nije neophodno da učinitelj zna da krši međunarodnu normu, odnosno nije nužno da kršenje blanketnih propisa bude obuhvaćeno svijesću učinitelja, nego je dovoljno to da njegovo ponašanje objektivno predstavlja

kršenje pravila međunarodnog prava, s tim da se kod preduzimanja konkretnih pojediničnih radnji, cijeni subjektivni odnos učinitelja prema djelu.

Kako su oštećeni M.S., M.S.1, D.N.i J.Z. te još dvojica neidentificiranih lica, bili pripadnici oružanih snaga 5.Korpusa Armije R BiH, da su zarobljeni u jednoj kući u naselju J., općina V.K., gdje se prema njima nečovječno postupalo od strane optuženog Šabančević Almira kao pripadnika vojske APZB i drugih pripadnika te vojske, što je u vezi sa ratnim stanjem i oružanim sukobom koji je postojao na tom području, te kako je to njihovo zarobljavanje povezano sa neprijateljstvima i oružanim sukobima na području tadašnjeg bihačkog okruga, da se radilo o djelovanju optuženog kao pripadnika jedne od strana u sukobu prema oštećenim, kao pripadnicima druge strane u sukobu, očito je da postoji veza između tog oružanog sukoba i ratnog stanja, sa radnjama koje je optuženi Šabančević Almir učinio skupa sa drugim osobama prema oštećenim, kako je to поближе navedeno u izreci presude, za koje radnje je optuženi i oglašen krivim. Dakle, optuženi je usljed okolnosti postojanja oružanog sukoba bio vojno angažovan u jedinici „J.“ vojske APZB te je zahvaljujući tom statusu bio u mogućnosti stvoriti strah i kontrolu nad oštećenim ratnim zarobljenicima. To znači da je bio u poziciji da bez straha od odmazde, prema njima nečovječno postupuje nakon zarobljavanja, i u konačnici da jednog od njih liši života. Obzirom na izneseno, iz svih navedenih okolnosti jasno proizilazi da je postojanje oružanog sukoba u znatnoj mjeri uticalo na sposobnost i odluku optuženog da počini zločin nakon zarobljavanja, jer je imao osjećaj nadmoćnosti a u velikoj mjeri i osjećaj odsustva bilo kakve odgovornosti, bez straha od posljedica koje bi sigurno snosio u okolnostima nepostojanja ratnog stanja.

Kada se ima u vidu činjenica da se nečovječno postupanje definiše kao namjerno djelo ili propust kojim se nanosi teška duševna ili tjelesna patnja odnosno povreda, ili koje predstavlja ozbiljan nasrtaj na ljudsko dostojanstvo, ovaj sud nalazi da je na osnovu izvedenih dokaza na nesumnjiv način utvrđeno da radnje optuženog koje je poduzeo prema ratnim zarobljenicima imaju obilježja nečovječnog postupanja. Naime, iz iskaza saslušanih svjedoka, jasno proizilazi da je optuženi skupa sa drugim pripadnicima svoje jedinice fizički zlostavljao ratne zarobljenike tukući ih šakama, nogama, kundakom i cijevi od automatske puške po raznim dijelovima tijela, iz čega slijedi da je riječ o namjernim i svjesno poduzetim radnjama optuženog s ciljem da se ratnim zarobljenicima, čiji je integritet ozbiljno narušen već samim zarobljavanjem, nanese teške tjelesne patnje i povrede, te da se oni teško uvrijede, ponize i prestraše.

Tako svjedok P.E. navodi da su zarobljenici stajali uza zid, da je vidio da su ih tukli „Ž.“ i optuženi Šabančević Almir puškama, šakama, nogama, da im je on rekao „nemojte to raditi i oni su ljudi kao i vi“, da su mu odgovorili da bježi van te da je on izašao. Svjedok K.S. ističe da su zarobljene pripadnike 5.Korpusa tukli optuženi „Ž.“ i Dž. sa kundacima pušaka, šakama i nogama, tako da su ti zarobljeni bili isprebijani, okrvavljeni i izbijenih zuba. Svjedok M.S. naveo je da ih je tuklo više pripadnika vojske APZB, da su se u tuči najviše isticali „Ž.“ i optuženi, da su ih tukli šakama, nogama, kundecima, da mu je optuženi najviše ostao u sjećanju, da se ponašao kao monstrum, da mu je bila razbijena arkada, izbijena dva zuba iz korijena, da je imao rasjekotine po rukama, da je padao u nesvijest, da mu je cijev puške stavljena u usta te da ga kolege nakon zarobljavanja u logoru

nisu odmah mogli prepoznati. I svjedok M.S.1 u svom iskazu potvrdio je da je nakon zarobljavanja bio izudaran te da se stalno branio sa rukama, štiteći glavu od udaraca. O intenzitetu povreda koje je zadobio M.S., izjašnjavao se i svjedok K.J. koji nije bio na licu mjesta, ali je naveo da je nakon zarobljavanja u logoru vidio M.S. i da ga zbog činjenice koliko je bio pretučen, odmah nije mogao prepoznati.

Imajući u vidu iskaze navedenih svjedoka, ovakve radnje optuženog predstavljaju ozbiljan nasrtaj na tjelesni integritet i ljudsko dostojanstvo oštećenih ratnih zarobljenika te imaju karakter nečovječnog postupanja, kao jednog od oblika učinjenja krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ.

Obzirom na izneseno, ovaj sud nije prihvatio stav branioca optuženog iznesen u završnoj riječi da radnje optuženog, kada je u pitanju fizičko zlostavljanje ratnih zarobljenika nisu dostigle takav standard zlostavljanja ili mučenja, da bi se optuženi mogao oglasiti krivim za predmetno krivično djelo. Kada je u pitanju odbrana optuženog u dijelu u kojem se on izjašnjavao o svom učešću u zlostavljanju zarobljenih, sud se već očitovao.

Provedenim dokazima utvrđeno je da je optuženi iz automatske puške ispucao nekoliko metaka u ratnog zarobljenika D.N. u namjeri da ga liši života, svjestan zabranjenosti takve radnje, pa je na taj način jednog od ratnih zarobljenika usmrtio, a što također predstavlja jedan od oblika učinjenja krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ.

Pošto se Međunarodno humanitarno pravo primjenjuje od početka rata ili oružanih sukoba, pa sve do prestanka neprijateljstava i to na čitavoj teritoriji pod kontrolom jedne od strana u sukobu, neovisno od toga da li se na tom mjestu stvarno vode borbe, što se odnosi i na ratne zarobljenike prema kojima je optuženi postupao na način opisan u izreci ove presude, uključujući nečovječno postupanje prema najmanje četiri ratna zarobljenika i ubistvo jednog ratnog zarobljenika, što je suprotno odredbama člana 3. stav 1. tačka a) III Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12. augusta 1949. godine, za vrijeme rata u R BiH i oružanog sukoba između Armije R BiH i vojske APZB na području i u vrijeme kako je to navedeno u izreci ove presude, ovaj sud nalazi da je optuženi prekršio navedene propise Međunarodnog prava te je temeljem provedenih dokaza na pouzdan način utvrdio da su u radnjama optuženog Šabančević Almira opisanim u izreci ove presude, ostvarena sva obilježja krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ u vezi sa članom 22. istog zakona. Optuženi je predmetno krivično djelo učinio u svojstvu pripadnika vojske APZB prema zaštićenim osobama-ratnim zarobljenicima, njegove radnje su u vezi sa oružanim sukobom te su poduzete svjesno i voljno, što znači sa direktnim umišljajem da se prema zaštićenim osobama postupa nečovječno, odnosno da se jedan od ratnih zarobljenika liši života.

Imajući u vidu napred navedeno, ovaj sud nije prihvatio stav branioca optuženog iznesen u završnoj riječi u kojoj je predloženo da se optuženi u smislu odredbe člana 299. tačka c) ZKP-a F BiH oslobodi od optužbe, jer da nije dokazano da je optuženi Šabančević Almir učinio predmetno krivično djelo.

Kada je u pitanju optužnica, treba naglasiti da je sud vezan za događaj koji je činjenično opisan u izreci, ali nije vezan pravnom kvalifikacijom. Obzirom na izneseno, a imajući u vidu i upute Vrhovnog suda F BiH iz rješenja broj 01 0 K 000194 12 Kž od 20.12.2012.godine, kada je u pitanju činjenični supstrat, sud je optuženog oglasio krivim da je zajedno sa pripadnicima svoje jedinice nečovječno postupao prema ratnim zarobljenicima i da je izvršio ubistvo ratnog zarobljenika D.N., te da je na taj način počinio krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ. Vezano za kršenje pravila Međunarodnog prava sadržana u III Ženevskoj konvenciji, sud je iz činjeničnog opisa pored člana 3. stav 1. tačka a) navedene konvencije izostavio član 13 ovog blanketnog propisa jer smatra da je on nepotreban.

Prilikom odmjeravanja kazne sud je uzeo u obzir sve okolnosti predviđene odredbom člana 41. preuzetog KZ SFRJ koje utiču da kazna bude veća ili manja (otežavajuće i olakšavajuće okolnosti). Od olakšavajućih okolnosti sud je uzeo u obzir porodične prilike optuženog, obzirom da je isti oženjen, da je otac jednog malodobnog djeteta, da je nezaposlen i da je slabog imovnog stanja. Kao olakšavajuće okolnosti cijenio je činjenicu da je u vrijeme izvršenja krivičnog djela optuženi bio mlađe punoljetno lice, da je do sada neosuđivan, kao i njegovo slabo zdravstveno stanje. Naime, iz medicinske dokumentacije Doma zdravlja V.K. i Kantonalne bolnice u Bihaću koja je dostavljena od strane odbrane optuženog, utvrđeno je da je optuženi u više navrata liječen u ovim zdravstvenim ustanovama te da je i operiran zbog bolova u leđima i drugim dijelovima tijela. Od otežavajućih okolnosti sud je cijenio okolnosti pod kojima je krivično djelo učinjeno, a prije svega upornost i bezobzirnost koju je optuženi pokazao prilikom poduzimanja radnji izvršenja. Imajući u vidu sve napred navedeno, ovaj sud je optuženom izrekao kaznu zatvora u trajanju od 6(šest) godina i 6(šest) mjeseci, smatrajući da ovako izrečena krivična sankcija u svemu odgovara težini počinjenog krivičnog djela, ranijem životu, društvenoj opasnosti i stepenu krivične odgovornosti optuženog kao počinioca i da je ona dovoljna ali i neophodno potrebna da bi se postigla svrha kažnjavanja u vidu generalne i specijalne prevencije.

U smislu člana 50. stav. 1. preuzetog KZ SFRJ u izrečenu kaznu zatvora optuženom je uračunato vrijeme koje je on proveo u pritvoru i na izdržavanu kazne zatvora počev od 29.03.1996.godine do 23.10.2002.godine. Naime, uvidom u rješenje istražnog sudije ovog suda broj Kri-27/96 od 06.04.1996.godine, kao i druge dokaze utvrđeno je da je optuženi lišen slobode dana 29.03.1996.godine, i da je bio u pritvoru-na izdržavanju kazne zatvora do 23.10.2002.godine, kada mu je isti rješenjem ovog suda ukinut.

U smislu člana 101. stav 2. ranijeg ZKP-a porodica ubijenog D.N. sa svojim imovinskopравnim zahtjevom upućena je na parnični postupak. Naime, otac ubijenog D.H. postavio je imovinskopравni zahtjev prema optuženom ali isti do kraja postupka pred ovim sudom nije preciziran, tako da nije niti bilo podataka temeljem kojih bi sud odlučio o istom.

U smislu člana 91. stav 4. ranijeg ZKP-a odlučeno je da se optuženi oslobodi dužnosti plaćanja troškova krivičnog postupka. Tokom dokaznog postupka utvrđeno je da je optuženi nezaposlen i otac jednog mladb. djeteta, da je slabog imovnog stanja te bi po

mišljenju ovog suda obavezivanjem optuženog na plaćanje troškova krivičnog postupka, bilo dovedeno u pitanje njegovo i izdržavanje i osoba koje je on dužan da izdržava.

ZAPISNIČAR
Husarević Fatima

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Hodžić Fikret

PRAVNA POUKA
Protiv ove presude dozvoljena je žalba
u roku od 15 dana Vrhovnom sudu F BiH,
a putem ovog suda.